

פרק 1

נאוה

היה ערב קריר ונעים כשמוישי הגיע. דפק בדלת ששום שלט עדיין לא נקבע על חזיתה, חייך ונכנס. כמה מתאים לו הביקור הזה. הבטתי בו, גאה ונרגשת. הזקן הצעיר שעיסר בחן את פניו היה חדש לי. ככה בדיוק היה נראה אבא שלו לפני שלושה עשורים. צעיר, נמרץ, ועיניים שסוקרות הכול בהרף מבט.

זו הייתה הפתעה של ממש. הסלון היה עמוס עדיין במזוודות, ונותר בו רק מעבר צר. אבל מוישי, נרגש כמו ילד קטן שנוסע לים בפעם הראשונה, צלח בפסיעות זהירות את המכשולים שבדרך - ונעצר, בעיניים קרועות, מול החלון הרחב.

זה היה אמיתי ושום תיאור בעולם לא היה משיג את מה שנשקף מולו מבעד למסגרת האלומיניום הלבנה שתפסה כמעט את כל רוחב הקיר המערבי. השמש שקעה לא מכבר אל הים, והותירה גוונים של אש בקצה קו האופק שהיה עכשיו עגול יותר מתמיד. הים, עמוק וכהה, נפרש מולו, קרוב עד נגיעה.

והיה גם רעש של הגלים, והקצף הלבן, והריח... פילסתי לי דרך, רוצה לעמוד קרוב, לראות את מוישי שלי, הילד שכל כך מהר צמח והיה לאיש וגם לאבא.

כשחשבנו ברצינות על המעבר הזה אהבתי לדמיין את מוישי קופץ כמו תיש צעיר ברגע בו נגלה את אוזנו אודות החדשה המסעירה. עכשיו הוא כאן והמבט הממוגנט אל הנוף מספר לי עד כמה צדקתי.

אני צולחת מהמורה ועוד אחת, מסיטה לצדדים עוד שקית גדולה, ומגיעה בעקבותיו אל החלון. מוישי עומד כשפניו אל החלון, שום הגה לא יוצא מבין שפתי. אני מתקרבת עוד קצת. המון מילים עומדות לי על הלשון. כל כך יפה מציידו להגיע לכאן הערב, להראות נוכחות, ואולי גם להושיט יד. אני רוצה גם לשמוע מה שלום מירי הרעייה, ושימי הפעוט המקסים, שבחישוב מהיר נהיה היום בן חודשיים. מה הסיכויים של אמא שלו להמשיך עם מילוי המקום בגנים, והאם כבר שלחו את קורות החיים שרצו לשלוח לרשת הגנים החדשה שנפתחה באזור שלהם.

מוישי מבחין בי אחרי דקות ארוכות. הוא מחייך חיוך קצת ביישני, שמזכיר לי את מוישי הילד, מתנתק מהחלון ומהנוף, שעכשיו היה כהה וחשוך, ומסתובב לכיווני:

"את מזמינה אותנו לשבת? מירי לא תאמין לי. אני חייב להביא אותה לכאן". הוא סוקר את הסלון, מנסה לאמוד את המרחב, ונזכר פתאום: "רגע, אבא אמר שיש גם מרפסת. מרפסת לים! אני חייב לראות אותה!"

אני מחייכת. רק מחייכת, ואחר כך מחווה בידי תנועה רחבה ומזמינה. מוישי עוקב בריכוז ומנסה לנחש את הכיוון, אבל רגע לפני שהוא יוצא לסיור הוא נזכר:

"לא תאמיני מה מצאתי. כשאבא סיפר לי על המרפסת והנוף, ידעתי שמה שחסר זה רק כיסא נוח. כיסא אמיתי, כמו שהיה לסבתא קיילא במרפסת. מאלומיניום וידיות שאפשר לכוון עם שיניים כאלו וסוג של בד סקאי כזה. זוכרת?"

בטח שאני זוכרת. זה היה הדבר הראשון עליו חשבתי כשפגשתי את המרפסת הזו לראשונה. אף אחד לא שמע ממני אודות הכיסא הזה, כי רק דברים חשובים באמת אני מוצאת לנכון להביע. יכול להיות שמוישי מצא כיסא נוח אמיתי גם בלי שביקשתי?

אני מנסה להביע את כל מה שאני מרגישה בפנים. הערכה, הוקרה, התפעלות, התעניינות. מוישי מבין ומתאר בהרחבה את הסיור שערך לאורך

אלומה על החוף 5

רחוב רבי עקיבא: "בסוף בסוף, רגע לפני שהתייאשתי מצאתי אותה. חנות צפופה, ומוכר ישיש שנמנם על יד דלפק מאובק. הוא כל כך שמח שנכנסתי: 'בוודאי, הכיסאות של 'שושנה', מי לא מכיר? מכרתי מאות כאלה, רק שהיום הכול הכול פלסטיק. ולמי בכלל יש זמן לשבת?'

הוא לא ידע לומר לי מחיר וביקש ממני לחכות קצת כי הבן שלו, הבן שלו יודע הכול. חיכיתי. היה לו טלפון עם משהו עגול כזה שמסובבים. (מוישי לא יודע, קוראים לזה חוגה, אבל גם זה לא מספיק חשוב...) המוכר הישיש צעק בקול, אולי בגלל שככה מדברים אנשים שלא שומעים מספיק טוב: 'שייע, כמה עולה הכיסא של שושנה?' שייע אמר שזה עולה ארבע מאות שקל ואני לרגע לא חשבתי להתווכח על זה. שילמתי לו בשטרות מגוהצים ושמחתי בשבילו. הוא היה נראה פתאום הרבה יותר זקוף וצעיר."

זה מוישי שלנו. רגיש, מתחשב ואנושי. מוישי חוזר למבוא ומציג לראווה את הכיסא אותו רכש במיטב כספו. אמיתי, אורגינלי. הוא רואה את שביעות הרצון שעל פניו, וממהר להסיר את הניילון שעטף את הכיסא המקופל.

אחר כך הלכנו ביחד למרפסת. מוישי התרגש מחדש מהנוף שנשקף ממנה, פרוש כשמלה מאופק לאופק, פתח את הכיסא, כיוון אותו לתנוחת ישיבה נוחה והזמין אותי לשבת.

התיישבתי.

דמעות עמדו לי בעיניים, ומוישי עמד כשפניו אל הים כדי שארגיש בנוח.

זה הכי טוב שיכול להיות, רציתי להגיד לו ולא אמרתי. נשמתי עמוק, מכניסה לתוך ראותי את אוויר הלילה הקריר, מנסה לחוש את המליחות הספוגה בו ואת ריח הגלים והקצף.

כמה דקות חלפו, יפות כאלו, שקטות. רק רעש הגלים המתנפצים מילא את המרפסת. המרפסת אודותיה חלמתי, מאז ומתמיד. עכשיו, יותר מתמיד. מוישי הביט בי מן הצד, מרוצה. חייכתי אליו את החיוך הכי חם שלי. הצלחתי לומר לו

בלי מילים כמה אני מרוצה ושמחה וגאה בו, וגם שלפעמים, לפעמים חלומות מתגשמים.

חנה

תפארת נשמה, היום אני אופה עוגה לנאווה. אל תגידי לי שלא מגיע לה. ככה לקחה את הרגליים והלכה לנתניה. איזה יופי לה. נראה אותה מחר בבוקר במעון שלנו. שבע אפס אפס אני שם, רק בשביל להגיד לה יפה 'שלום' ו'כל הכבוד'.

תפארת נשמה, בטח נמאס לך לשמוע אותי מרחמת על נאווה. עשתה בשכל, האישה. לשתוק מול הגלים זה אחרת. אילנה אמרה 'הלך עליה', אבל אני ידעתי שהיא תמשיך. נאווה היא לא הבן אדם שיוריד ת'ראש וילך הביתה.

אין קמח.

חמש דקות ואני כאן חזרה. רק שלא תברחי לי בינתיים ---